

Uši a Vítr

číslo 6

k potulnému festivalu Krákor

červen 2011

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel a spřízněných duší

Můj život s Hokrem

Se Zdenou Lorencovou – nejvěrnější gruppie kapely Hokr o hraní v sedmdesátých letech minulého století a dnes, o nadšení, elánu, chuti tvořit, o malé Moskvě a máničkách na Uralu...

Seš taková šedá eminence kapely Hokr. Jak jste k sobě přišli?

V sedmdesátých letech minulého století, na jedné tancovačce v Praze 10 jsme s Pavlem Čermákem (zakladatel, klávesák, líder kapely) navázali blízký osobní vztah, který trval několik let. A právě v průběhu těchto let, za mé přímé účasti na prvních zkouškách a u prvních skladeb, se zrodila kapela Hokr. Vztah s Pavlem časem vyprchal, ale zůstali jsme přátelé. Hokr pokládám částečně i za svoje dítě, bezvýhradně věřím tomu, co hrajou, miluju jejich muziku a rozumím jí, repertoár znám do poslední noty, kdo jiný by jim měl dělat manažera a nejen to, už jednáme i o „funkci“ osobního zvukaře. Můj život je s Hokrem pevně propojen.

Zvukařka v sukních není zrovna obvyklý jev. Nestaneš se terčem šůrků a pomluv?

Pokud ano, je mi to fuk, tyhle věci mě nějak nerozhazujou. Hlavně chci být dobrá zvukařka!

Jaké byly počátky kapely?

Plný nadšení, elánu, očekávání, plný chuti něco dělat, tvořit, něco ukázat a něco lidem říct. Navzdory bolševikovi to byla v jistých ohledech krásná doba, bylo tam místo pro sny a ideály, doba, která lidi kolem kapel, jako byl Hokr a veškeré kulturní dění podobného zaměření, stmelovala, vypovídala o jejich postoji a názorech nejen

Matějská pouť 1981. Zleva: Petr Čermák (spoluzakladatel kapely, hráč bicí, emigroval v roce 1985 do USA), Zdena Lorencová, Pavel Čermák. Foto Archiv ZL

k tehdejší politické situaci. Obrovské kulturní souznění. Byla to doba, kdy jsme se proposlouchávali muzikou do bezvědomí, prodiskutovali večery v hospodách u piva, po zkouškách u čaje, vína, mlíka a karet do ranních hodin. A snili a snili a snili...

Jsou akce, na které si po letech vzpomeneš? Kde Hokr brával?

Např. bývalá čekárna nádraží Praha-Bubny a méně bizarní místa jako třeba

ba „in the open air“ – na soukromém pozemku mezi ovcemi někde na Zbraslavi, v hospodských sálech Říčany, Dolany u Prahy, Zbraslav aj., ve studentských klubech ČVUT – Chemická fakulta v Praze 6, taky v různých kulturních zařízeních – Žižkovský divadlo, Eden apod. Ale moc toho tenkrát nenahráli, na realizaci každého koncertu bylo třeba vynaložit hromadu času a úsilí, výmluv a ukecávání, aby se vůbec konal. Musel být pocho-

pitelně nějaký zřizovatel, pod jehož hlavičkou vůbec mohli hrát. A sehnat zřizovatele pro tenhle druh hudby nebylo vůbec lehký. Vím, že jeden čas bylo taky jedním ze zřizovatelů JZD, myslím, Velké Přílepy, pánbůh ví, kde ho tenkrát Pavel sehnal. Každý koncert byl pro nás všechny úžasná událost, kterou jsme prožívali a těšili se na ni týdny předem. Vzpomínám i na jednu takovou trpkou příhodu. Byl to vlastně první koncert Hokru, v sále hospody v Dolanech u Prahy, kde jsme měli domek po babičce. Tý vesnici se říkalo „Malá Moskva“, většina obyvatel byli komunisti a pomocníci VB, ale to s tím kupodivu nijak nesouvisí. Pro kluky to tenkrát byla obrovská událost – první koncert! Zodpovědně se připravovali, aby se koncert povedl. Konečně nastal den „D“. Začali hrát. V sálku se sešlo nějakých 10 místních lidí. Kluci hráli jak o život – a lidi stáli a čím dál víc otráveně a znechuceně přešlapovali a zírali na pódium. Asi po druhé skladbě jeden z nich přišel za Pavlem a jestli prej nemá něco, na co se dá tancovat. No, neměli. A bylo po koncertu. Nicméně někdo z nás, pro záchranu akce, duchapřítomně skočil do baráku pro gramec, vinyly Deep Purple, Uriah Heep apod. A tak jsme vlastně těm kulturním bar-

Zbraslav Open Air, rok 1981. Jedna z vzácně dochovaných fotografií. Foto archiv Zdeny Lorencové

barům, který neměli ani páru, na jakou muziku vlastně křepčej, namísto koncertu udělali diskotéku.

Dostala se kapela třeba i mimo Československo?

Myslíš jako do východního Německa nebo Polska, Maďarska, SSSR, Bulharska nebo Rumunska? Ne, nikdy tu „čest“ Hokr neměl, to byla výsada úplně jiných „umělců“, z úplně jiného těsta.

Co znamená Hokr?

Jde o reálnou postavu, je to jméno jednoho chlapíka – tenkrát kluka. Tlustýho, neforemného a nechutného, který bydlel v pražských Strašnicích, naproti oknům pokoje, ve kterém Hokr začínal zkoušet. Potřebu chodil vykonávat k plotu a my na něj vždycky nevěřičně zírali. Byla to taková místní, strašnická figurka. To polorozpadlý stavení na CD Hokrova vila – to je autentická fot-

Máničky v příkladné symbióze se stádem ovcí. Zbraslav Open Air, rok 1981. Tehdy vystoupil např. Filip Topol, Extempore, Hokr... Foto: archiv ZL

ka domku, ve kterém ještě s bráchou, babičkou a dědou bydlel. Dnes údajně žije pořád někde poblíž – jako homeless.

Vnímáš za ty roky fungování kapely nějaký posun?

Stačí si poslechnout jejich starý věci a ty současné. Je to samozřejmě otázka dnešní kvalitnější techniky a všech těch hejblátek, s kterými se pochopitelně otevírá více možností než s tím, co bylo k dispozici tenkrát. Ale je to i otázka mentální a tvůrčí vyzrálosti a samozřejmě i konec železné opony. Všechny tyhle aspekty jsou v jejich muzice i textech patrné. Z Hokru nečpí žádná nostalgická zatuchlina minulých režimů, má co nabídnout. Jsem přesvědčená, že nejen pamětníkům. Oproti dřívějšku se dnes dá uskutečnit kdeco. Můžeš napsat knížku, vydat desku, vypravit expedici, zorganizovat si vlastní výstavu, divadelní představení, koncert na prestižní scéně nebo vyjet předvést něco ze sebe za hranice. Vynaložené úsilí na realizaci čehokoliv

Hokr 2011, zleva: Honza Škopek, Franta Jakeš, Pavel Čermák, Vladimír Liška, Richard Slach.
Foto: archiv Zdeny Lorencové

tečnit nějaký hraní v Rusku – v zemi, která je pro nás pořád taková jedna velká neprobádaná, ale i zprofanovaná

znanosti. K těmhle máničkám z východu, z bývalých republik SSSR, jsem se dostala přes máničky ze severních Čech a přes stránku „Máničky – hároši – vlasatci“ na Facebooku, následně přes maďarské bluesmanky a bohémky a dál jsem pak zamířila na východ přes Lvov, až jsem narazila na ruskou a ukrajinskou obrovskou komunitu mániček – hippies – jak si tamní máničky říkají. Cesta to byla dlouhá – nicméně pouze virtuální. Ta, která by nás čekala, jestliže dáme dohromady celý ten nápad a prachy, bude taky dlouhá, ale určitě zajímavější. „Z Prahy tak čtyři dny autostopem,“ mi se smíchem napsal můj facebookovej kámoš Miška Maňkac z Ufy, hl. města Baškirské republiky, kdesi v Rusku, až někde na jižním Uralu.

Otázky Fido

Pavel Čermák, zakladatel a líder kapely. Uši a Vítr, Brno – klub Boro 7. 4. 2011. Foto © Arnošt Zukal

je dnes nejen díky mobilům, počítačům a internetu nesrovnatelně nižší, než bylo tenkrát. Nabízejí se všemožné příležitosti, byl by hřích jich nevyužít. O to se snaží i Hokr.

Nedávno jste byli s Hokrem v Brně, natuklas možnost hraní v bývalém Sajúzu. Kde to bude? A jak jste se s máničkama z východu sčuchli?

Jo, to je jeden z velkých plánů a záměrů kapely. Máme už nějaké zkušenosti s hraním za hranicemi – letos na podzim už potřetí jedeme do Maďarska, kde máme 2 koncerty. Myslím, že usku-

země, by bylo hodně zajímavý a mělo by to určitě smysl. Jsem pořád ještě ohromená zjištěním, že tam žili a žijou lidi stejné krevní skupiny, neskutečný máničky, kluci a holky, kteří poslouchali ve stejné letech totalitního temna navlas stejnou muziku a snili o stejné věci jako my. Když říkám navlas – myslím to doslova. Opomenuli všeobecně známé, ale i méně známé až raritní západní kapely, naše Fermáta, Plastic People of the Universe, Blue Effect, Dežo Ursini, časák Melodie nebo třeba Věra Chytilová a spousta dalších jsou pojmy, o kterých mají omračující

Kapela hraje s přestávkami a obměnami od roku 1979 dodnes. V období 1994-2010 přechodně vystupuje pod názvem Poco Loco (v této době vzniká CD Sulců porce)

Diskografie (vše samonákladem):
CD *Hokrova vila*, 2004, reedice 2011
(Skladby z období 1979-85)
CD *Sulců porce*, 2007
LP *Skvurny*, 1991

Vše o kapele na:
www.hokr.euweb.cz
Nahrávky k mání:
www.drevenakikada.cz

Sépiovou kostí

Radek Dyma (1970), obuvník, vegetarián, tvůrce kamenných zahrad, prodavač vánočních stromků, montér LCD obrazovek, zakladatel vydavatelství Ústa hlasu, povídkář, básník, festivalový ospalec...

Ležel jsem na pokraji šílenství –

na březích zaplavených rmutem
a z plných plic nasával, co je duté –
ocitl se v prapodivném hájemství –
nebyl jsem lidský ani nelidský

Nikdy jsem nepil tak nelahodnou whisky
Nikdy jsem nehromadil tak prodělečné
zisky

Nikdy jsem ze srdce netahal takové třísky

A láska jak zitrky, odlesky topasů
stála přede mnou, nahá od země do pasu
a z lůna se jí valily hordy pegasů

jako menstruační krev –
stromy se modlily – rostly do jasu

a já plakal do času
jako do kapesníku z cév

Kostnice

A určité přiotrávený různými jedy
ledy pode mnou bortí na mě bědy
co nebudu už ve mně rodí
olova; smrt vdova, menstruace jí
čpí amoniakem, nad zázrakem
ji démoni vymrdají

Mé kosti a maso jsou rovnice
Mé kosti a maso jsou rov
Má duše je lano slov, opice
šplhající po nich, v cválajících koních
sežvýkaná tráva: věnce pro milence
Tající sníh se roní, kořalka voní v sklence
mnichem procházejícím ambít
noc ovinutou kol těla jako hábit
znějící jako píseň White Rabbit
od Jefferson Airplane
jako dub reggae, gój nebo rabín
hořící věčnost hvězdnými body vyhořelých
měst

se pouští do tance
žlutě vláčného, vláčně žlutého jako
smrkance

steklých polí-polí steklých vod
s povrchu zemského

K soše bájného Hérakla

na Zelném rynku stojícího v kašně
jako by se v ní snad brodil
se prudce nahnula
dívka jako v záchvatu vášně, rodící
se větroplasně, dívka zjihla
a chvíle se mihla jako motýl se modlící

Byla to nejspíš turistka: dívala
se tak... cize!
Možná to odkoukala
z televize – Buď přijela z ciziny
nebo jsem měl vidiny: slepé a velkolepé

vize

Bůh suď

jestli je Brno nadějeplné město
anebo město-suť, kde se ani nenaděješ
a z přítmi herny či bordelu
zavelí mafiánský boss: „Presto!“
A poskoci vykonají ortel a budeš bosý
až na prdeli
A poskoci se pak nají, k obědu si dají
tortellini

když jako předkrm měli tebe
a udělali ti krvavý bebínko
a pochroumali ti ramínko: zůstaneš
nadosmrti líný –
maminko, pomóc, maminko!

hvízdne kos

než ho odstřelí

Na lidovou notu

Včera neděle byla – jako v té písničce
mi z prdele vyrazil plyn v malé
útluně světničce – Málem jsem se posral

blahem

až to dojalo
utahanou servírku v nedaleké hospodě –
jo utahané servírky, ty jsou vděčné za málo
a za prd šmahem...

Byl to fešák a měl se k světu, jedním
tahem, jako

z perlorodky perla, se vyloupł z řitě –
no byla to vůně: ambra
a konvalinky a v lůně ženy jako když
kvetu...

S tímhle plynem bych se mohl účastnit
soutěží –

a vyhrávat – prachy brát –
šéfovat fabrikám plynatou oteží –
velet mocipánům i kmánům!

S tímhle plynem v zásobě nebudu nikdy
pěšák –
je to lepší než mít v tornistře maršálskou
hůl –

zlomím se vejplů a... fííí: je to venku
u prezidenta na vejminuku
nebo v zapadlým šenku

UPOZORNĚNÍ:

V každém stém soustu se skrývá kousek
divu!

Teplé i studené podávejte k pivu...

Výheň

Jako kapky potu ve vedrech
vyvstávají ohně v bedrech
ale plamenem hoříme my:
v ohni se, plameni, ohni! –
ať se rozpadne hora z tmy

Za tělo nemůžeme, zaplatíme
tím, že jím spíme, jíme, milujeme
Co na nás záleží, čemu náležíme:
kéž se nad námi zželí, nad čím se slitujeme
Nevím, co je pravda, ale co je dobré,
nemůže být lež

Prudké ohně v nás planou
a hoří tebou, hoří mnou –
ohnivou clonou
hoří námi, ač jsme sami –
čísi dech – na řece v plamenech

dva prámy-požáry, jeden vzdech

z knihy Rýmy tmy,
poetické sdružení Ústa hlasu, 2011

*Underground Birthday Party, čili Mojžírovny narozeniny. Mechov 7. 5. 2011. Snímky pořídili © Ondra & Fido.
 1. Ještě jsme se nedohodli, 2. Podzemní orchestr BBP, 3. Holobradý Hrtan ve společnosti vousatých pánů, 4. Idiot Crusoe,
 5. Hrtanová extáze, 5. Ještě jsme se nedohodli, 6. Terra Ignota*

O dílech – a lidech

K literatuře

mám někde mezi starými zápisy z r. 83 poznámku: „jakákoliv ‚literatura‘, jakékoli psaní dnes má smysl především jako *svědectví*“, jaké svědectví jsme ale nakonec vydali? svědectví pro koho potřebné? komu sloužící? jakou „literaturu“ konečně? toto slovo mě čím dál více znejišťuje, mate, otravuje, dívám se do seznamu členů Obce spisovatelů a vidím, že žádnou z mně nejbližších osob tam nenacházím, co to vlastně je, být dnes *spisovatelem*? pro koho? sám se jaksí realizovat, a přitom padnout do obecného vkusu publika? vracím se k milovanému Fellinimu, ptá se ho v rozhovoru novinář Constantini: „Jaké spisovatele máš nejraději?“ – F. F. odpovídá: „Mám rád spisovatele, kteří se dokážou vyjadřovat naslepo, celým svým já. Mými velkými láskami, mými bratry, společníky na cestě, těmi, ke kterým se stále vracím, jsou C. E. Gadda a T. Landolfi, pak následují Moravia, Tobino, Calvino, Ennio Flaiano, Goffredo Parise. Gadda je gigant, uchvacující autor, úžasný blázen, nevyčerpatelný klaun, velký akrobat, který vás – jako ve svém *Erótovi a Priapovi* – zahltí stránkami, jež by si zasloužily potlesk. Landolfi je mezi literáty jakýmsi zámeckým pánem, je to spisovatel, který fascinuje svojí beznadějí, smutkem, svým aristokratickým postojem, svými srdcervoucími klaunskými tématy. Moravia je skvělý esejista, zvláště v zemi jako Itálie, kde vládne zmatek, pověřivost a sentimentality; jeho duch tihne k tomu, aby se na vše díval chladně, jasně, s přesností biologa, ale je škoda, že ani ve svých nejjasnozřivějších esejích nedokáže skrýt lítost, že není něčím jiným, svoje okouzlení jiným posláním. ...“ – fascinuje mě taková jasnost úsudku, neuvědomované, tím méně deklarované souznění s tradicí, láska ke svému vlastnímu jazyku, zatímco my se jen plazíme kdesi v cizích luzích, mráкотně opojeni povrchními amerikanismy, vyvnějšnění ze základních kulturních souvislostí, omráčení žvavostí politiků, vykradení uvnitř i vně, s šustotem bankovek cizí měny v uších –

Čím žijeme?

„chlubíme se“ po světě, že jsme „nejateističtější národem v Evropě“, a máme pocit, že je to nějaký mravní plus, či dokonce projev odvahy, je to však jen hloupé a nezralé, a děsivé důsledky tohoto holedbání jsou vidět na každém kroku, vždyť ono nejen

že se kolem vyhlašují „ateismy“ a „agnosticismy“, ale tato nevěra se obráží všude, vláda chce reformovat, nikdo jí nevěří, ani ona sama ve svých figurách a stranách si nevěří navzájem, dělník nevěří šéfovi, šéf dělníkovi, banka klientům, klient bance, student profesorovi, vše se zvrhlo v jeden vír nedůvěry a znechucení, podezíravosti a nízkosti v uvažování, z kterého není východiska, když „v nic se nevěří“, „není žádné dogma“, jak se s oblibou tvrdí, zatímco zapadáme hlouběji a hlouběji do bahna, z něhož cesty nevidět, nic, co by povzbudilo, utužilo, semklo, vše se posléze rozpouští v nevěře a skepsi vůči čemukoli, v marnosti, která nemůže být k životu, nýbrž pouze k duchovní smrti a naprostému zbezvýznamnění země, které někdo říká „česko“, někdo „čechy“, na světových veletrzích si nás pletou s Čečenskem, proč by taky ne? vždyť Čečensko je známo něčím mnohem zajímavějším a podstatnějším, než že by se jeho obyvatelstvo nějak hloupě deklarovalo, činy, jako ostatně vždy a všude, rozhodují, a u nás jsou prostě takové, jaké jsou – k zvracení mdlé, bezduché, uvadlé, jepicovitě nicotné, není příběhů (kromě těch korupčních), není srdnatosti, není naděje, a to je velmi smutné, víra, naděje a láska vždy patřily k sobě, a co my jsme oproti tomu vymysleli? čím žijeme? *čím skutečně žijeme?* –

Kde jsem se to octl?

Morava je historická země, nechápu, jak pologramotní politici si mohou dovolit měnit zemské hranice, které utvářela historie a krev našich otců, chápu změnu v roce 1949, ale ty hranice změnil totalitní režim, těch potměšilých 10 „krajů“ však vytvořili svobodně volení „zastupitelé“, nechápu, jak je možné, že takto na sebe necháme plivat, na svou zemi, na svou vlast, která přece ještě stále má jméno, i když se vyskytuje jen v bastardních názvech dvou z těchto krajů a trochu v předpovědích počasí, tolik chyb se stalo v našich dějinách, nejvýraznější a zřejmě již nevratné – 38, 48, 68..., jak mě toto napadá? právě jsem dostal mail od jednoho vzácného přítele-muzikanta, kterým reaguje na pozvání do Brna, – „rád si v Čechách zahraju“, my jsme taky rádi, že tento muzikant v Brně zahraje, ale lze si tak rychle a jakoby bez paměti plést historické země Koruny české? jsem z toho (permanentně) zdeptán, jakkoli stále usiluji – v této i v jiných věcech – o (permanentní) revoluci –

jef

Vybráno cestou – Walter Pater

Allgemeinheit – šíře, obecnost, veškerenství – jest slovo, zvolené Winckelmannem, aby vyjádřil onen zákon nejvíce vynikajících řeckých sochařů (Feidia) a jejich žáků, jenž je pobádal stále hledati typu v jedinečnu, vybírati a vyjadřovati jediné to, co je podstatné a trvalé, vymítati z jedince vše to, co se týče jen jeho, všechny chvilkové náhody a city, vše to, co může vzbuditi dojem zmrazku, zadržít-li to. ... To byl řecký způsob přemáhati tvrdost a neduchovnost ryzí formy. ... Když přišel Michelangelo, genius oduševněný snem středověku, proniknutý duchem jeho niternosti a hloubavosti, žijící nejen

život vnější jako Řek, nýbrž život plný vnitřních zkušeností, strastí, útěch, tu ovšem nemohla ho uspokojiti soustava, obětovavší tolik z toho, co bylo niterné a neviditelné. Jemu, milenci a žáku řeckého sochařství, nebylo vůbec hodno práce dílo, jež nevynášelo nitra na povrch, jež nedbalo osobitého výrazu, osobitého charakteru a citu, zvláštního života zvláštní duše. ... A tak způsobem zcela osobním a svérázným zabezpečil svému dílu individualitu a nejvyšší rozpětí výrazu, protože se vyhýbal příliš těžkému a střízlivému realismu. ... Tato nedokonalost je Michelangelovou náhradou barvy v sochařství;

je to jeho způsob zetheričtění ryzí formy, vymýcení jejího tuhého realismu a vtělení dechu, žilobití, vření života. Je to také známka jeho charakteru, jež se shodovala s jeho obzvláštním temperamentem a způsobem žití, jeho zklamáními a nerozhodnostmi. A byla to vrcholná dokonalost. Neboť slučuje nejvyšší stupeň vášně a hloubky s citem povolného a ohebného života: nezískává pouze vnějškové životnosti, nýbrž podivuhodnou sílu výrazu. ... Prostřed těchto dvou soustav – řecké a Michelangelovy – patří soustava Lucy della Robbia.

Walter Pater, Luca della Robbia, 1873

Dřevěná cikáda

Dřevěná Cikáda se stala jediným zastoupením německé značky Obrwaschl ve východní Evropě. Vydavatelství Obrwaschl se specializuje na Krautrock – německou experimentální scénu převážně první poloviny sedmdesátých let XX. století.

NOSFERATU – Nosferatu

Obrwaschl, 1993, cd

Reedice legendárního a jediného al-

ba z roku 1970, kultovní německé krautrockové kapely. Hluboká a dlouhá instrumentální sóla, psychedelie, artrock. Texty v angličtině. Michael „Mick“ Thierfelder (hlas), Christian Felke (saxofon, flétna), Michael „Mike“ Kessler (basa), Reinhard „Tammy“ Groh (varhany), Michael „Xner“ Meixner (kytara), Byally Braumann (bicí). Album produkoval Conny Plank (např. Kraftwerk nebo GURU GURU).

IHRE KINDER – Jeans Cover

Obrwaschl, 1993, cd

Kapela vynikla v roce 1960 v Norimberku (tehdy pod názvem Jonah & The

Whales) a bývá označována za pionýry německé rockové hudby. Byli známí texty s tématy jako je zneužívání drog, apartheid, válečné oběti atd.... Složení kapely: Sonny Hennig (zpěv, klávesy), Muck Groh (kytara), Tom-

mi Roeder (basa, saxofon), Georgie Meyer (flétna, zvony, zpěv), Olders Frenzel (bicí, kytara), Ernst Schultz (kytara, basa, perkuse, zpěv)

NEKROPOLIS – Live

Obrwaschl, 1995, cd

Německá krautrocková kapela kolem jednoho z nejvíce inovujících hudebníků osmdesátých let – Petera Frohmadera, jehož tvoření sahá do počátku let sedmdesátých (Alpha Centauri, Electronic Delusion), pokračuje Hardrockovou kapelou CIA založenou v roce 1979 a projektem Nekropolis v téže roce.

Nahráno ve složení: Peter Frohmader/bass, stick, tapes, Rudi Haunreiter/drums, Till Obermaier/guitar, shenai, horn, Jürgen Jung/vocals

FIRST LOSS – Murphy Blend (2CD)

Obrwaschl, cd

Německá progresivní kapela nahrála své jediné album pojmenované po dýmko-
vém tabáku v roce 1970 v Mnichově. Anglické texty a těžký, psychedelický krautrock. O vydání desky se postarala vydavatelství Polydor a Kuckuck.

Kapela hrála ve složení: Wolf-Rodiger Uhlig (varhany, cembalo, klavír, zpěv), Wolfgang Rumler (kytara, zpěv), Andreas Scholz (basa), Achim Schmidt (bicí)

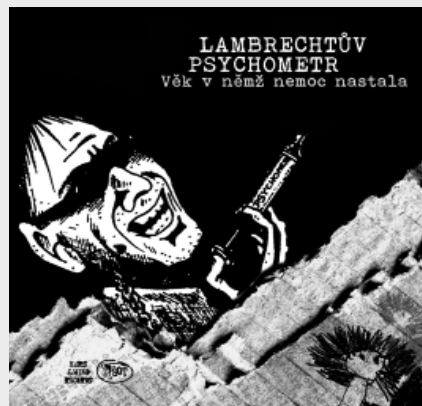

Premiérová uvedení na Krákoru:

LAMBRECHTŮV PSYCHOMETR

Věk v němž nemoc nastala

Ears&Wind Rec. a Šot Rec., 2011, cd

Exkluzivní hudební skupina, z fasciklu brněnských bájí a pověstí vytržená kapitola, divoká komuna, položka z policejního protokolu, výtržníci, chuligáni, banda, pakáž, umělci, brut komuna, mimoni, vnitřní nepřítel (a veřejný jakbysmet), inferno, delirium, zřícenina určená k asanaci od té doby, co je vystavena, konec světa, krátký proces a kdoví co ještě, kalamita, katastrofa, monzunové deště – zkrátka klubko hadí... vždy byli a budou... jako ti, kterým to vadí... Uvedený hudební soubor reálně existoval mezi léty 1981-1983.

Vychází v digipacku v ultralimitované, číslované řadě 100 ks. 32 stránkový booklet s archivními fotografiemi a Malým alkoholovým slovníčkem.

Revue DNO č. 14

Ontologická drtička spodních proudů

Pan Japko, Salvatore, Burroughs, Julie, Pavel Šuhájek, Roman Kouřil, Narcissa, Michal Šimo, Milan Hausmann, Sabine Neumann, James Macintyre, Martin Sedlák, Jana Orlová, Jan Krása Faltus, Nedělní lidé, Marek Sobola, česnek všude...

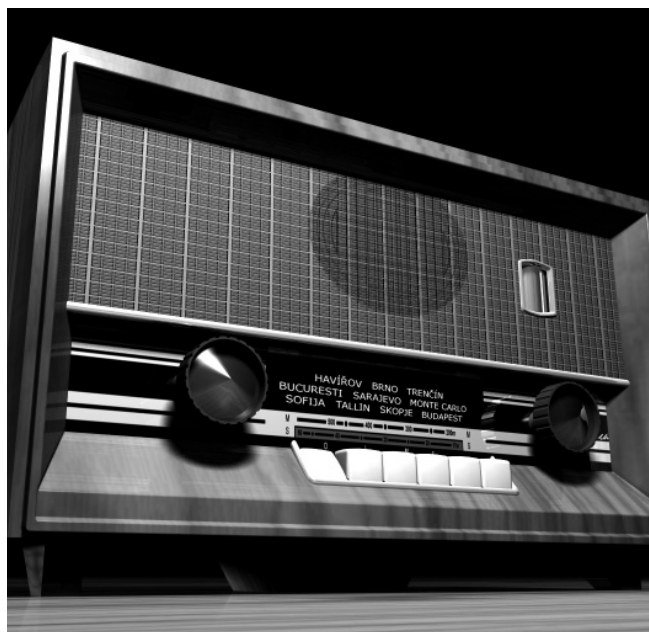

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě www.drevenacikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Volná plocha – Rádio Dráták

Občas mě někdo upozornil na soft, umožňující provozovat rádio na internetu a přes všechny technické problémy s tím spojené věděl jsem, že k tomu nakonec dojde. Už dlouho mám představu, jak by radio mohlo fungovat, jeho obsah, pořady. A tenhle nápad vrtal ve více hlavách... čas od času se někdo zasní – co všechno by šlo dělat. Před pár lety proběhl první pokus z Brna... radio Dráták... nevyšel... První vlna – Radiocyp v Ostravě, kde už to Ondra s Herbertem rozjeli jak se patří... napříč subculture scénou valí se z Radiocyp muzika, komentované pořady – DIY koncerty, HC, punk, gothic rock, alternativa, underground, elektronická a taneční klubová scéna a podobné věci...

RADIO DRÁŤÁK chce vplout do stejných vod, ale neomezovat se jen na region... Je plno kapel, básníků, umělců všeho druhu a žánrů, v Čechách, na Moravě, na Slovensku a proč se vymezovat – na světě je hafo lidí, kteří nemají a mnohdy už ze své podstaty ani nechtějí mít nic společného s ochrannými svazy autorských práv. Necpou se do „hlavního proudu“, televizní kultury v zajetí potrhlého světa veselých & šťastných konzumentů... ale nezávisle tvoří a prezentují na svých stránkách a webech, kapely hrají v klubech, hospodách nebo se uskuteční jiné akce většinou pro své nejbližší okolí... říkám tomu postaru – ándroš, underground, i když je hodně subkultur a tvorby z „jiných břehů“, je taky hodně depozitářů, šuplíků doma, i úplně nejstarších vykopávek audio nebo video nahrávek a na světě vylezou jen v úzkém kruhu, pokud vůbec... V nejlepším se plácnu někde na web, ale internet je nepřehledné moře a spousta „perel“ unikne pozornosti... Chce to další „přístav“... nové médium pro zvuk, slovo i obraz. Internetové RADIO DRÁŤÁK je teprve na začátku. Hledíme na pole neorané, na obzor možností, co všechno se „dá dělat“ a teprve čas ukáže, nakolik se podaří všechny nápady a představy realizovat... už zmiňované komentované pořady o hudbě, profily kapel,

záznamy z koncertů, autorské čtení básní, povídek, audio-video reporty z akcí... nemusí zůstat jen u hudby. Rád bych vyzkoušel on-line vysílání... rozhovory na téma... možná i komentované zpravodajství ze světa – paběrky z různých blogů a webů, protože ten matrix, co nám cpou do hlavy

hlavní média, mě už vážně sere... některé pořady mohou být i vzdělávací, různé přednášky apod. ...

I když si redakce chce samozřejmě ohlídat možnost výběru, co v RADIO DRÁŤÁK bude... v jeho programu on-line nebo archivu pořadů... (neradi bychom z rádia vytvářeli sklad na způsob you-tube)... při dohadování o projektu padala slova jako... interaktivní... lidi sami si mohou vyrábět pořady...

sestříhané záznamy koncertů, čehokoliv... nebo pokud bude zájem nabídnout Drátáku nahrávky své kapely apod. (v jaké podobě mp3 viz – technická sekce). Přivítáme rádi vaše nápady i příspěvky a proč ne – i vrženou flašku (v podobě kritického mejlu)... ať je živo...

RADIO DRÁŤÁK vzniká ve spolupráci Havířov – server ZONA24 – Tomáše z Pukowic a Ondry Vavříčka (Astacus-film), oba se mimo jiné věnují ekologii... a Brno – Fido na jihu, to je „náš les“ undergroundového dění, potulný festival Krákor, vydavatelská činnost, noviny Uši a Vítr, revue DNO a další lidi, kteří vyšlapávali cestu vzniku rádia už před lety... proto zůstává také název RADIO DRÁŤÁK.

Fido měl pocit, že označovat se slovem – redakce – je trochu nabubřelé... tak tedy za náš zatím *malý bouf*, který se chystá vzkřísit a utvářet RADIO DRÁŤÁK.

*Petr Melichar
úvodní slovo k rádiu Dráták*

Zkušební provoz rádia Dráták bude spuštěn během července/srpna roku 2011. Pomyslné vlny naladíte na webové adrese: www.dratak.cz
Uvítáme příspěvky korespondující s výše uvedeným, názory, připomínky...

Fotografie Viti Krejčího na straně 9 pocházejí z brněnského klubu Boro. Vedle tunelu Homér a JEF, siluety, Jakub Žid (Skrytý půvab byrokracie). Dole pod tunelem Mira Kubín a JEF, vpravo dole Nikola Mucha s publikem.

Dílna

Víťa Krejčí (1972), člen I. FotoPoetického Clubu Brno. Narozen v Písku, od roku 1973 žije v Brně. Původní a současnou profesí typograf; v mezičase pomahač na staubě, číšník či noční rozvozcé novin.

Krákor 2011 – program

YLO AFRICKÝ SLON – *alternativa* – Rousínov

Kapelu založil Břetislav Jelínek, řečený Jim. V jeho muzikantské minulosti najdeme mimo jiné spolupráci s Petrem Vášou, ale také s Jiřím „Big Bossem“ Valterem z okultní kapely Root. Někdy na přelomu 80. a 90. let ovšem také začal hrát v duu s Jiřím Kolšovským (Dunaj)...

HOKR – *underground* – Praha

Jmenovali se Hokr a hráli v letech 1979-1999. Od roku 2005 si začali říkat Poco Loco, což znamená malý blázen a má to záměrnou spojitost s basákem, který se roky neúspěšně stěhuje do jižního Španělska. Od roku 2010 opět Hokr.

MCH BAND – *alternativa* – Praha

Legendární alternativa kolem Mikoláše Chadimy, který hrával v kapelách jako Kilhets, Elektrobús a hlavně Extempore. právě MCH band vzniká v roce 1981, po ukončení činnosti Extempore.

NAPALMED – *glam-grind-alternativa* – Most

Kultovní mostecké industriálně-noisové trio. Hledání v nekonečném (?) zvukovém spektru: představitelné nervní pojetí, abstraktní koláž frekvencí, hluk, dech průmyslu, špičaté rytmy, zvukové pokusy/omyly, plynoucí plochy, silová elektronika, běžně nevnímaný kosmír...

OKAMŽIK – *punk-rock* – Boskovice

Rockový band s punkovým příděchem. Ozvuky zaniklých boskovických Sklepů devadesátých let.

HROZNĚ – *alternativa* – Brno

Komorně znějící alternativní rock ovlivněný minimalismem, folkem a mnoha dalšími vlivy. S přestávkami a v různých podobách hrají od roku 1982.

NEDĚLNÍ LIDÉ – *kolotočářská veselice* – Praha

Kořeny v undergroundové prsti, zároveň však svou hudbu prolévají zálivkou z oblasti alternativní rockové i elektronické hudby.

IVO VRBA – HC TRAMP – *country-psychedelic* – Praha

Nové zjevení na scéně, planoucí briketa pošahaného vesmíru, psychedelický folkař s úsměvem na prdeli...

FOUSY MOJO – *psychedelic-rock* – Praha

to jest psýché prapodivného mýtického tvora, s příměsí progresivního rocku, art rocku, alternativy, psychedelie, punk-rocku, jazzu, undergroundu a pod., to vše slito do žhavého, všemi barvami hrajícího ingotu. Jejich hudba se vyznačuje bohatým aranžmá, košatými rytmy, expresivním dynamickým zpěvem; kořeněna hammondovým organem, moog

MEL NA FŠECHNY HAJZLY – *heavy-experimental* – Brno
Dost divadelní a vizuálně zajímavá skvadra produkuje abnormálně dřevní zvuk srovnatelný se stou kopií audiokazety ranných Plastic People.

MIRA KUBÍN – *folk-blues* – Letovice

synthesátorem, klavírem, rhodes pianem, hutnou znepokojující kytarou a valivými hardrockovými bubny. Ceněnou zvláštností jsou kromě českých textů se specifickou poetikou i hypnotické basové party, hrané levou rukou klávesisty bez použití jakýchkoliv samplů.

SANITKA – *pub rock* – Blansko-Břeclav

Životavnímač, jenž čas od času něco složí, něco napíše a občas někde vystoupí.

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ – *underground* – Benešov

Rocková palba s dunícími saxofony.

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE – *underground* – Praha

Od roku 1996 reprezentují model kapely, která navazuje na odkaz tuzemského undergroundu a zároveň se ho snaží pojmát prizmatem současnosti.

SLADKÝ KONEC – *ex-Gigie Bend* – *underground* – Žižkov

Pitoreskní texty, preparované písňové postupy, jednoznačná návaznost na český underground. Trio pak kvarteto, nyní zase trio a možná zase kvarteto neopouští kalné vody experimentu...

CÉMUR ŠÁMUR – *humoristický orchestr* – Vrchlabí

Vrchlabský minibigband CÉMUR ŠÁMUR ve své tvorbě zbavuje tzv. „alternativní“ hudbu přílišné vážnosti. Pro finální výraz souboru je důležitý (sebe)ironický humor, který se projevuje jak v textech, tak v hudebních aranžích.

Podivná parta nechutných typů, kteří se potulují po žižkovských hospodách a mají tu drzost hrát na své elektrifikované kytary, a o co hůř, o to hlasitěji. Oddávají se pokleslému stylu hudby, aniž tuší, co se pod pojmem opravdové umění skrývá. Jejich hudba, dá-li se tomuto běsnění takto říkat, postrádá fantazii, vtip a především hudební um. Tupé, nic neříkající, prostě zbytečné.

TŘETÍ KULTURA – *underground* – Mladá Boleslav

Tři hudebníci a dva performeři. Elektrická kytara, basová kytara, bicí, zjevení, kouře, lightshow...

NIKOLA MUCHA – *svěrázná písničkářka z Kyjovska*

Vtipné texty, v nichž si nebere servítky vůbec před nikým, a obstojná hra na kytaru. Bývá častována přídomek Závěš v sukních.

ALTATER GEBIRGE – *progressive-funk* – Praha-Lázně Bobdaneč

Trio vzniklé v zapoceném mezipsí jesenických hor a punkové rovině Pardubicka. Soubor drnčí svým progresivním funky slap'n'rollem.

BURGTHEATER – *underground* – Plzeň

Vznikli v roce 2006 s jasným programovým zaměřením, a to: zhudebnění příběhů Vratislava Brabence (s jeho laskavým svolením). V Burgtheatru tak došlo v podstatě na navázání hudební spolupráce, jež započala již v roce 1977 (The Úžas – The Suřík)...

ČOČKA – *agropunk* – Křepice

Sdružení skoromuzikantů, které se snaží převést vlastní poezii do hudební formy a vzniká z toho svěrázný guláš. Někdo tomu říká agropunk, jiný středověký rock, další underground...

JAN LAMRAM – *básník a kytarista* – Rakovník/Brno

Náladový melancholik, rozervanec. Hrál v kapelách Sauerkraut, Ples v opeře a dalších. Vystupuje sólově i v doprovodu rozmanitých figur...

HYNKOVY ZÁMKY – *alternativa s indiánským rytmem* – Olomouc

Hynkovy Zámky vznikly v roce 1986, počátkem 90. let se rozpadly. V roce 2009 se jeden z původních členů rozhodl kapelu obnovit...

ZÁVĚŠ – *tzv. kníže pornofolku* – Znojmo

Znojemský rodák i patriot, ale dlouho už cestovatel, který s kytarou přes rameno křižuje země české i blízkou cizinu. Originální vypravěč nejlepšího hospodského stříhu, bývá občas vytrženě charakterizován podle neakademického slovníku svých textů, ale ten u něj není samoúčelnou snahou o humor či strojené drsnáctví, nýbrž tvůrčím prostředkem, s nímž umí zacházet a pod jehož tenkou slupkou nacházíme cit a obsah...

Divadlo:

MY THEATRE

Josef J. Kopecký a Aleš Dvořák – Václav Havel – Audience
Tragikomická jednoaktovka o bezvýchodnosti a absurditě. Trutnovský pivovar, polovina 70. let minulého století, totalita...

Čtení: **RADEK DYMA** – křest knihy *Rýmytmy*
uvede *Vladimír Havran Smýkal*

Výstava: **1. FOTOPOETICKÝ CLUB BRNO** – fotografie

V průběhu festivalu bude pokřtěno čtrnácté číslo revue *DNO* a cd *Lambrechtova psychometru*. Křtí **Luboš Vlach** a **Marek Sobola**. Festivalem provází **Jaroslav Erik Frič**.

Harmonogram festivalu:

pátek 17. června od 15.00

ZÁVIŠ

SANITKA

MIRA KUBÍN

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ

MCH BAND

FOUSY MOJO

HOKR

MEL NA FŠECHNY HAJZLY

CÉMURŠÁMUR

SLADKÝ KONEC

sobota 18. června od 9.00

IVO VRBA

RADEK DYMA

MY THEATRE (divadlo)

HYNKOVY ZÁMKY

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE

JAN LAMRAM

YLO AFRICKÝ SLON

NIKOLA MUCHA

BURGTHEATER

NEDĚLNÍ LIDÉ

HROZNĚ

OKA MŽIK

NAPALMED

TŘETÍ KULTURA

ALTVATER GEBIRGE

ČOČKA

I . FOTOPOETICKÝ CLUB BRNO (ALIAS „BRNĚNSKÝ KRŮŽEK“) – ZPRÁVA O NULTÉM ZASEDÁNÍ

30. června L.P. 2010 se v klubu Boro ve staroslavném městě Brně uskutečnilo nulté informativní setkání fotobláznů a fotopotětů, milovníků a přátel bohulibé a ušlechtilé umělecké činnosti, všeobecně známé pod názvem fotografie. Na tomto setkání bylo rozhodnuto o založení klubu fotografů a přátel fotografie. Do funkce předsedy byl po krátké diskusi navržen a zvolen Emir Chali. Jeho nesouhlas a veškeré protesty byly marné. Po zvolení předsedy došlo k jeho oficiální inauguraci. Předseda Emir Chali byl slavnostně defenestrován ze sklepních prostor klubu Boro na ulici a to zazděným oknem. Poté, co přežil svou defenestraci, dotyčný se smířil se svým osudem a s tajnou nadějí, že snad bude brzy svržen, nařízenou funkci přijal. Jako částečnou satisfakci za utrpená příkoří a navalení tíživého břemene této odpovědné funkce na svou slabou a značně již chátrající tělesnou schránku si vymínil, že namísto titulu předseda bude užívat titulu prezident, aby tak nabyl větší vážnosti nejen on sám, nýbrž i Club a taktéž všichni jeho členové. Proti těmto požadavkům novopečené hlavy Clubu nebylo přítomnými osobnostmi vzneseno žádných protestů. Při tomto bylo zkonzumováno jistě blíže neurčené množství piva, vyfotografováno jistě blíže neurčené množství velmi výtvarných snímků, prodiskutováno jistě blíže neurčené množství velmi závažných témat, pročež jako datum dalších pravidelných setkání byla stanovena poslední středa v příslušném měsíci, tedy datum příštího setkání bylo stanoveno na středu 28. července tamtéž, to jest v klubu Boro. Rovněž bylo rozhodnuto o přizvání dalších členů.

zprávu vyhotovil Emir Chali, prezident (kráceno)

Surfing na vibrující tětivě

Radek Kopel (1969) světoznámý noisemaker, audioarchitekt a dealer hluku, hybatel umělecké skupiny NAPALMED (a přidružených odnoží – NPLMD a distra NAPALWEB). Žije v Mostě.

RadeK.K., foto: © Markéta Hendrychová

Co předchází tomu, než se z amorfního zvuku VYNORÍ melodie?

Pokud se k tomu vůbec můžu vyjádřit já – nehudebník/nemelodik, řekl bych, že před výsledkem je chtění něco udělat, drzost provést akci, nacházení vůle k uskutečnění čehokoli.

No tak to jsi provokatér. Ale drzost není akce, nýbrž reakce.

Pokud se nám kdy povedlo nějakou melodii podpořit k vynoření, bylo to nepochybně bezděky. Ale spíše ji tam kdesi slyší jen posluchač sám.

Aby zvuk zněl, musí být odražen! Není každý přijímač vysílačem v latenci?

Zvuky jsou všelijaké a naše konání má na ně pramalý vliv.

Zvuk je natolik suverénní veličinou, že je drzostí s ním vůbec obcovat. Etymologickými významem drzosti je však zdatnost, smělost, odvaha. Ano, za/brávat si se zvuky předpokládá odvahu a zdatnost, neboť zvuky mají na člověka vliv NEMALÝ!

Co se s těmi zvuky děje dále moc neřešíme. Byly... některé jsme zaznamenali... otázkou je nakolik věrně?

Zvuky jsou nevěrné, na rozdíl od záznamů; ty jsou věrné.

Jsou...prokoho, proč? Budou – budou?

Pochopitelně, že ano. Zpětné vazby nelze zrušit. Co jiného by takový nějaký slušný diskofil jedl?! Co by si dal k chlebu? Hud-

ba je strava zdravá! A navíc neobsahuje nežádoucí kvantum škrobu, na rozdíl od těch dnešních chlebů... to se ovšem netýká budby škrobené...

Hudba škrobená je nechtěná, přesto ji mnozí zmiňují a konzumují. Náš hluk je bezlepkový, proto je zmiňován méně, pouze některými. Ale to jsou spíše nerovná přirovnání.

Jak bys popsal (sdělil) emoci, kterou v momentu tělesného procítění zvuku prožíváš, žiješ? Procítáš?

Mám dobré zažívání, takže já osobně snad prožívám „jen“ radost. Radost při manipulativním tvoření a o chlup jinou při předvádění obdobného jiným.

Máš pocit extenze? Prožíváš extázi? Mne interesuje ta osobní fyzická rovina, nebo ztráta té roviny nebo co...

Extáze se objeví zřídka, protože k ní je potřeba něco neovlivnitelných elementů, jejichž existenci a možnost ovlivnění jsme doposud nenalezli – nehledáme. Osobně a fyzicky mě vždycky bolí záda, takže buď je zvuk tak silný, že ohýbá páteř, negativní až krouťí nervy nebo jsou na vině krátké nohy. Čí?

Údajně lži...

Jaký je Tvůj vztah k přírodě?

Cítím naprosto niternou sou(lo)náležitost. Jak jinak bych mohl plašit ptactvo v parku subbasovým dělem,

bojko(ko)tovat cizelování luk pohazováním šrotu, nořením vysokonapěťových elektrod do vod?

To bude asi Tvým soulovým citěním...

Spíše sou(lo)náležitostí, hehe!

Ale i tak je technoindustriální fundament v Tvé tvorbě patrný – a zrovna tak je tam zřejmý i prvek (řekněme) rituální (obřadní), ba snad až alchymický, neřku-li šamansko-elektroinženýrský. (Elektrina, jak /ne/-víme, je tajemný přírodní jev se sakrálními atributy.)

To vše má složky rituální, alchymické, šamanské a jinak obřadní v (enviro)mentálním procitování. Prostě kdesi uvnitř vím, co všechno není správné, přesto tak zatím činím.

V tom určitě nejsi sám. Okřídlený výrok sv. Augustina – „Člověk sice ví, leč nedbá.“

– konstatuje trapnou roli informace, potažmo tzv. rozumu; viz biblickou pasáž, která praví, že chytrost nadýmá, kdežto moudrost povznáší. Bez hraničního ostnádce mezi technologií a přírodou by nebylo tření, a tudíž ani plodu hudebního, ale šťávu tam pustíme a kdo se ho dotkne, ten je synem budby, potomkem třenice mezi blukem a melodií. Jak to vy/padá na hraniční linii MEZI blukem a hudbou?

Právě pohyb na této vibrující tětivě je slastný. Dle potřeby a chutě se lze točit kam libo.

Napalmed 2011 – MartiN.B. (brýlatý), Pavel L.H. (blondatý) a RadeK.K. foto © Markéta Hendrychová

Libido bych sem nepletl, ale jak libo. Všimni si, jak automaticky je libost spojována se slovem „volnost“. Avšak s libovolností je tomu jinak, než se má celkem vzato žuto. Jaký je Tvůj vztah k aleatorice, co vnímáš jako náhodné (žda vůbec něco)?

Napalmed od počátku pracuje s cílenými náhodami a řízeným kombinováním. Pokud už mám náhodný pocit, že se blíží snad i jen náznak opakování, mizím(e) jinam, což je též nervní, a svým způsobem očekávatelné. Je náhoda, že odpovídám předvídatelně?

Ani náhodou! Pročež ani nemůžeš otáčet čudlíky kam libo. Všimni si, že aby zvuk zněl, tak jimi musíš otáčet doprava, jen to je ta cesta pravá, pravda, právo, pravidlo. Žádná „stežka levé ruky“, ta je nihilistickou pitvorností k zlosti, doleva zvuk ztlumuješ až na nulu... to je přece evidentně na levačku...

Ztlumování otáčením doleva je neodpovědný fakt, ovšem jen díky

elektrikářskému dodržování kliše. Další zvukové manipulace jsou však možné oběma směry. Hledání zvuku samotného směry všemi, neomezeno typem končetin.

Jako ve vědeckém (či patafyzickém) ústavu – na laboratorní skříňku pokládáš hudební stěry a s těmi stěry hýbeš všemi směry ve snaze ho uvolnit a vyhnat s děry. Radku, řekl bych, že jsi úspěšný výzkumník, asi proto, že nespěcháš, viz Tvá úchvatná diskografie. Líbí se mi, že věnuješ péči a pílí i výtvarnému pojetí těch fošen. Například Komplex nebo cd Napalmed z r. 2008 mají naprosto netuctový design. Které z těch desek si (z konceptuálního hlediska) nejvíce ceníš, nebo nejméně? Můžeš nějak úsporně okomentovat a sepsat svoji kompletní diskografii a způsob vydávání?

Nejsem si jist dostatkem prostoru. Pokud by snad i byl, není v mých časových silách přepisovat tu hordu. Na Tvé přání tedy zmíním pár rádobý-oficiálních kousků (viz rámeček)...

a pár dalších. Ovšem ty zmiňuješ bale-ní produktů. Děkuji za pochvalu! Tu a tam mě něco napadne, tak se snažím nahrávku obohatit a doprovodit čímsi netradičním. Těžko říci, kterého vzhledu si cením více. Něco je pracnější, někdy zajímavou fintou nebo vtipnou pointou dojdou k rychlému výsledku. U starších desek bylo nutno myslet v intencích finanční limitace, také váha při posílání hrála svou roli, takže jsem spíše koumal a kombinoval možnosti různých typů papírů, popř. zvláštního tisku. V poslední době se vyžívám v malých edicích, kde je možno popustit uzdu fantazii. 10, 20, 30 kusů lze obohatit hýřivě, extravagantně. Skleněné tabulky, kusy plechu, kombinace roztočivých papírů. Ať je to cokoli, snažím se vše doladit do libé formy, tak aby se (mi) to líbilo i s odstupem času.

*rozhovor Luboše Vlacha
s Radkem Kopelem, Krbcem, Jankem...*

Napalmed 2011, RadeK.K., MartiN.B., Pavel.L.H. foto ↑ ↗ © Markéta Hendrychová

Diskografie Napalmed v kostce:

2008 Noisax Jazgostrial Fractamental CD

(lounská firma chrlicí pravěký underground podpořila i podzemí nové. Kombinace našich industriálních zvuků v přímé konfrontaci free jazzu a volné improvizace. Přestože pro extrémisty jaksi poslechovější, běžný, rozuměj rockový, posluchač má s deskou „zbytečné“ problémy.)

2008 iii (další deska mapující industriální putování kapely. Zakonzervování produkce s novým členem. Jako obvykle intenzivní a pro většinu neposlouchatelné.)

2006 Up To The Ears In Tinnitus CD (první nahrávka v kompletní sestavě a v kompletní verzi, tak jak byla nahrána. CD reedici vydali Řekové a bylo pro ně připraveno netradiční balení s plastovým šroubkem a maticí)

2006 Strident Abrasive Auricular Eradiction LP (sbírka domácích lo-fi nahrávek z období 1994-95, tedy našich začátků. Anglický label chtěl materiál právě z téhle doby)

2004 Split s RBNX 7“EP (malý vinyl ve spolupráci s slovenskými kamarády)

2002 Nemyslete na MSBR, tady je Napalmed CD (nahráno jako „druhá“ deska, přesto byla vydána jako naše prvotina, tedy v podobě CD)

2002 Crash Of The Titans Split-CD s Merzbow (původně to měl být půlčik s japonskou divnohrou GeroGerigeGeGe, nakonec to dopadlo takhle, jeden z praotců noise v přímém konfliktu naší konkurence)

2000 Split s Echo System 7“EP (malý vinyl ve spolupráci s japonským kamarádem)

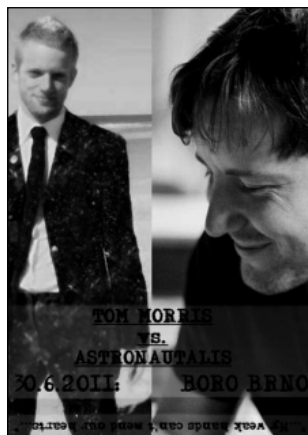
1999 Split s Praying For Oblivion 7“EP (malý vinyl ve spolupráci s americkým kamarádem)

1999 Up To The Ears In Tinnitus Picture-LP (nádherný titul, oproti původní nahrávce upraven pro tohle obrázkové LP. Omezené vydání 100 kusů!)

1999 Split s Mood Nanamenicaca 7“EP (malý vinyl ve spolupráci s japonskými kamarády)

1998 Split s Government Alpha 7“EP (malý vinyl ve spolupráci s japonskými kamarády)

1997 Split s Hermit 7“EP (malý vinyl opět ve finanční kolaboraci s kanadským kamarádem, navíc jej podpořilo malé slovinské vydavatelství)

Koncerty a festivaly

SEDLICKÁ PŘEHRADA – Na hrází

24.-26. června 2011 – **50 LENIN**

MORTAL FEAR, JIŘÍKOVO VIDĚNÍ, SEDLIČANKA, R.V.A., EMAN E.T., NEVIDIM, ŠPINAVÝ NÁDOBÍ, N.K.U. ONE MAN SHOW, ČERSTVÝ SCHODY

BRNO – Klub Boro, Křenová 75

30. června 2011 – **TOM MORRIS vs. ASTRONAUTALIS**

13.-15. října 2011 – **FESTIVAL POESIE POTULNÝ DĚLNÍK**

RANKOVICE ZA TEPLOU – Stodola u Boba

8.-10. července 2011 – **RANKOVICE 2011**

BURGTHEATER, BLAHOBEAT (ex - Beatové družstvo Sokolov), JIŘÍKOVO VIDĚNÍ, PRIMITIV AKUSTIK, FISH FLESH FIELD & HENRY DOLLAR, EMAN E.T., SLADKÝ KONEC, VALIUM

NENKOVICE – Na hřišti

15.-16. července – **VŮDŠTOK 2011**

ŠARIK, CROSS, PEPAGOJA, MELUZÍNA, LÁDŽÍTKA, SEKANÁ, FILDA, LEŇA ZE SNOVÍDEK, RADIM BABÁK, MUCHA, DIE BLAUE TROTTEL PARADE, HONZÍKOVA CESTA, HOUPACÍ KONĚ, AVILASMODEL, MANTIS, STBEND, DEEP-KOŠ, PEOPLE

VÁCLAVOV U BRUNTÁLU

22.-24. července – **KUBAFEST 2011**

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, NEĞERO, FIVE SECONDS TO LEAVE, HAVÁRNA, EMPTY HALL OF FAME, DEPAKINE CHRONO, CANDY MEATWORKS, EÁ, BLAHO 19, ALTVATER GEBIRGE, ITAI, HUMAN PUPPET, JINDRA HOLUBEC AND HIS SPECIAL SUMMERTIME COMMANDO, WAY OUT, DRUTTY, MILANO, SVATÝ JIDÁŠ, GENITAL DESTRUCTION

PÍSTINA – Stodola

29.-30. července 2011 – **STODOLA 2011**

SOUSEDI, POSTIŽENÁ OBLAST, DEGTUKAS, BUMFRANG3, NOAR+IS+, ASSTMA, KONTROLL

Podrobné informace o připravovaných akcích:

www.christiania.cz • www.vetusvia.cz • www.boro-klub.cz • www.sopel.freemusic.cz • www.drevenacikada.cz

Tiráž

Uši a Vítr č. 6, červen 2011 • noviny Potulné akademie • vydává Proximus, o. s., s pomocí Boží, přátel a Ministerstva kultury ČR • vychází k potulnému festivalu Krákor • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 723 025 974 • za redakci odpovídá Jaroslav Erik Frič • editorem tohoto čísla byl Fido • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • cena 20,- Kč •